

Trods sin Ensomhed, og skønt han i mange Aar havde haft et svagt Helbred, der nødte ham til en streng Regelmæssighed i sin hele Livsførelse og navnlig til at forsage alle saadanne haandfaste Nydelser, hvormed andre af Egnens Folk søgte at bøde paa Naturens Barskhed, syntes han altid rolig og tilfreds. Dette undrede Folk og foruroligede dem tillige, saa meget mere som han ikke søgte Trøst i Religionen, aldrig gik i Kirke, endsige til Herrens Bord, og derfor af Præsten blev betegnet som en af de ulykkelige, der var hjemfalden til den evige Fortabelse.

En af dem, paa hvem hans Personlighed havde gjort stærkest Indtryk, var hans Genbo, Skolelæreren, en yngre Mand med en opvakt Aand. Han havde holdt af at smutte over til ham om Aftenen for at faa sig en Passiar om alvorlige Ting. Skolelæreren var en Mand, der i alle Forhold beflittede sig paa at leve som et ærligt og redeligt Menneske, hvorfor han ogsaa mente at turde haabe paa engang at faa Del i den evige Salighed. Men trods disse gode Udsigter, og skønt han levede det hyggeligste Familjeliv med Kone og Børn, havde han dog mangan Gang baade triste og trætte Timer, ja han havde ikke kunnet skjule for sig selv, at hans gudløse Genbo i al sin Ensomhed syntes lykkeligere end han. Da han engang havde taget Mod til sig og tilstaaet dette for Assistenten, havde denne paa sin korte og rolige Maade svaret, at han i saa Fald ikke havde fundet sit naturlige Voksested, hvor han alene vilde kunne lære den højeste Menneskelykke at kende: at blive sig sit eget Selv fuldt og klart bevidst. Men da Skolelæreren derefter spurgte ham, hvorledes man bar sig ad med at søge dette Voksested, svarede han, at herom kunde det ene Menneske ikke meddele det andet Raad, her maatte enhver frygtløst give sig det Selvudfoldelsens Instinkt i Vold, der var nedlagt i alt det skabte.

En anden Gang trængte Skolelæreren ind paa ham for at faa ham til at udtale sig om, hvorledes denne „højeste“ Lykke da føltes; men herpaa vilde han heller ikke indlade sig nærmere. „Spørg Deres Præst!“ havde han ironisk svaret. Bag efter havde han dog sagt, at hvad det for ethvert Menneske kom an paa, var at bringe sig i saa vidt mulig selvstændig og umiddelbar Forbindelse men Tingene i Stedet for at sanse dem gennem andres Organer, saaledes som f. Eks. ogsaa de gjorde det, der levede paa overleverede Forestillinger. Et